

[Korsgaard.]

at ville bruge uden Hensyn til Mindretallets Synspunkter, naturligvis altid ved særlige Love udskrive det, man nu engang kan blive enig om inden for de to bestemmende Partier, der er i dette Land i Øjeblikket. Men alene det, at Oppositionspartierne dog faar en vis Lejlighed til at følge de Forhandlinger, der gaar forud for en saadan stærk Skattestigning, vil have sin Fordel.

Vi fra vor Side maa altsaa finde det urimeligt, naar det drejer sig om saa store Beløb, og med den usikre Situation, vi befinder os i, at Rigsdagen fraskriver sig Retten til gennem almindelig Lovgivning Aar for Aar, Etape for Etape at vedtage, hvad man vil gaa med til med Hensyn til Skatter.

Hvis man skulde komme ud for det overmaade heldige, at Skatten kunde ned sættes, tror jeg ikke, den vilde blive det — med den Fortid, som den nuværende Finansminister har, vil der næppe være mange fornuftige Mennesker, der vil tro, at han vil opfylde den Forudsætning. Man kan altid finde et eller andet Grundlag for at lade være, vi har jo gennem Aar Erfaringer for, at Finansministeren har udskrevet meget mere, end Finanslovens Balance krævede, men da det kom til Stykket og der kunde være Tale om at reducere Skatten — nej, saa sagde man, at det var da meget godt, at Staten havde de Penge! Jeg føler mig da helt sikker paa, at hvis vi virkelig gennemfører denne Bestemmelse, vil der aldrig blive Tale om Tilbagebetaling, saa længe vi har det nuværende Styre, og det er jo heller ikke unaturligt, da det nuværende Styre tror, at Pengene ligger bedst i Statens Lommer, modsat det Parti, jeg tilhører, som tror, at de ligger bedst i de privates Lommer.

Vi er altsaa meget imod, at man ikke vedtager Skatter af denne Art paa almindeligt fast Grundlag, og saa usikre som Tiderne er, kan jeg paa mit Partis Vegne ganske tiltræde det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Bemærkninger om, at det ikke er rimeligt at vedtage en Lov af denne Art for mere end eet Aar ad Gangen.

Af de faldne Udtalelser vil fremgaa, at vi forskellige kritiske Bemærkninger om Forslaget. Jeg vil imidlertid meget forvare mig imod, at dette skulde betyde, at vi ikke fra konservativ Side er villige til at medvirke til endogsaa særdeles store Forhøjelser af den direkte Beskatning, hvis vi kan finde et rimeligt Grundlag for Udgifterne — det maa natur-

ligvis være Betingelsen —, men vi er, som det allerede er sagt, meget imod Harmonikavirksomheden, og vi ønsker Skatteforslag fremlagt Aar for Aar.

Men det er ikke alene paa det nævnte principielle Omraade, vi er imod det Forslag, der her er lagt frem; det drejer sig ikke alene om dette direkte Skatteforslag, men ogsaa om de midlertidige Ændringer i Reglerne om Opkrævning af Indkomst- og Formueskat til Staten, et Forslag, som skal behandles for sig, og som jeg derfor ikke i højere Grad skal omtale her, men det er jo en given Ting, at der er en ikke ringe Forbindelse mellem de to Forslag.

Jeg kan ikke nægte, jeg synes, det maa undre, at man i en midlertidig Lov indfører en Række principielle Ændringer i den Lovgivning, vi har. Sætserne er, naar det kommer til Stykket, ikke det ene afgørende, det er ogsaa i høj Grad afgørende, hvilket Beløb man skal svare Skatten af, thi dette er selvfølgelig Grundlaget for Skatteberegningen overhovedet.

Jeg skal om lidt nævne nogle faa Ting, men rent principielt maa det forekomme underligt, at paa et Tidspunkt, hvor der sidder en saakaldt stor Skattekommission, saa stor, at den har delt sig i en Række Udvalg, og hvor man i et af disse Udvalg arbejder, som saare rimeligt er, med den personlige Beskatning, men faktisk og praktisk har standset sin Virksomhed paa Grund af Krigen, kommer nu den højtærede Finansminister og griber ind i Foretagendet, og gennem midlertidige Love, som imidlertid næsten ikke kan blive midlertidige, tilrettelægger han en Omlægning af Beregningen af de Beløb, hvoraf der skal svares Skat, som har meget vidtrækkende Følger. Jeg synes oprigtig talt, at det er en Hensynsløshed mod Kommissionen, og jeg synes, det er i saare ringe Grad foreneligt med demokratisk Tankegang. Det er Diktatur-Tankegangen, der ligger bagved. Med de Erfaringer, den højtærede Finansminister har fra sit tidligere Embede, føler han sig sikkert indvendig fuldkommen overbevist om — og hvilken Diktator gør ikke det —, at det, han paa de forskellige Omraader synes er det rigtige, ogsaa er det rigtige. Han giver overhovedet ikke Lejlighed til Drøftelse af Ting, som det utvivlsomt i en Kommission vilde tage mange Møder at gennemdrøfte. Man kan jo altid sige, at det rammer vel ikke saa forfærdelig mange Mennesker. Det er muligt, men det er fuldkommen givet, at enkelte af de Mennesker, som bliver ramt, vil blive ramt meget haardt.